

Barbara Cartland

Põgenev armastus

Barbara Cartland
Love on the Run
1969

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Kaane kujundanud OÜ Nonparell
Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 1965 by Barbara McCorquodale.

© 1969 by Barbara Cartland.

All rights reserved.

© 2008 Kirjastus AMOR

M06172208

ISBN 978-9949-401-65-9

Kirjastuse AMOR kõiki raamatuid võite osta Interneti-poest aadressil
www.ersen.ee

Esimene peatükk

„See ei saa olla tõsi!”

Victori hääl väljendas uskumatust. Marina pöördus aknast eemale.

„Mul on kahju, Victor,” ütles ta, „väga kahju.”

„Mida paganat sa sellega mõtled, et sul on kahju?” küsis Victor.

Marina tegi kätega abitu liigutuse.

„See on lihtsalt üks neist asjadest,” vastas ta. „Ma olen püüdnud, Victor, ausalt, ma olen püüdnud mõelda, et see võiks õnnestuda, kuid sellest pole kasu. Ma ei saa valetades edasi elada. Ma ei armasta sind. Pole mõtet teeselda, et armastan.”

„On liiga ennatlik selles nii kindel olla,” protestis Victor. „Mõtle see korralikult läbi. Tule minuga puhkusele, võtame jahtlaeva, kutsume mõned lähemad sõbrad ja oleme koos. Kui nüüd mõelda, meil poleks isegi sõpru vaja.”

Marina pöördus tagasi akna poole.

„Sellest pole kasu,” ütles ta kurnatult. „Ma olen mõelnud ja mõelnud, olen öösiti selle üle mõeldes ärkvel lebanud. Me lihtsalt ei ole teineteise jaoks õiged.”

Victor Harrison kõndis üle toa ja süütas sigareti. Ta sulges tulemasina vihase plõksatusega ning viskas selle kolkudes poleeritud lauale.

Marina pöördus, et teda vaadata. Tema silmavaade oli hell. Ta teadis, et mingis mõttes andis ta mehele löögi alla-poolse vööd. See ei tähendanud Victorile ainult tema kaotamist... selles oli palju enamat.

Naised ei öelnud kunagi Victor Harrisonile ei. Ta oli piisavalt rikas ja võimukas, et saada kõike, mida tahtis. Või igatahes peaaegu kõike. Et elu oli varem tema vastu ebata- valiselt lahke olnud, ei teinud see praegust lööki kergemaks. Marina nägi mehe lõuga, karmi huultejoont ning mõtles äkilise väikse valutuksatusega, et peaaegu armastab teda.

Victorit peaks olema lihtne armastada. Ta oli väga meel- div inimene. Mees, keda polnud liigselt rikkunud asjaolu, et ta oli ühiskondlikult väga edukas, kuningliku perekonna noorema põlvkonna tuttav, Ameerika Ühendriikide presi- dendi lähikondlane ja seltskonnalõvi, kus iganes ta ka vii- biks – Pariisis, New Yorgis, Hongkongis või Buenos Aireses.

Ta oli üks neist inimestest, kes igal pool sõpru leiab, sest on nii silmanähtavalt sõbralik. Inimesi ei tõmmanud ainuüksi tema jõukus, vaid Victor kui isiksus. Ja Marina pidi endale tunnistama, et kui kohtas meest esimest korda, oli just mehelikkus see, mis teda võlus.

„On sul keegi teine?” kuulis ta Victori karmi, valuliku alatooniga häält esitamas ootuspärast küsimust.

„Ei, muidugi mitte,” vastas Marina. „Kui oleks, siis üt- leksin sulle.”

„Mis me siis valesti oleme teinud?”

Asesõnale eelnes õrn kõhklus. Marina teadis, et Victor ei suuda kogu süüd endale võtta.

„Me ei olegi,” ütles naine, liikudes mehe poole, kuni nad seisid teineteise vastas, kauni marmorist Adami kamina ees. „See on tervenisti minu süü. Ma poleks pidanud kihlu-

Põgenev armastus

sega nõustuma. Sest, vaata, ma teadsin algusest peale, et ma tegelikult ei armasta sind.”

Peaaegu metsikult viskas Victor sigareti kaminasse.

„Armastus! Armastus!” purskas ta. „Sa ootad liiga paljut, Marina. Ma armastan sind, jumaldan sind. Ma saan sulle õpetada, mida tähendab armastus, kui oleme abiellunud. Sa ei saa eeldada, et see on vaid taoline ekstaas, mille kohta sa raamatutest loed.”